LIA-CIOCÎRLIA

LIA~CIOCÎRLIA

Text după
SIMION FLOREA MARIAN

Copertă și ilustrații de
COCA CREȚOIU-ȘEINESCU

1975
EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI

Au fost odată un împărat și o împărăteasă care aveau o fată pe care o numiră Luminioara, pentru că era foarte frumoasă și era pentru dînșii ca o lumină, ca lumina ochilor.

Şi cu cît creştea mai mare, cu atîta se făcea mai frumoasă şi mai fermecătoare. Şi tocmai din pricina aceasta nu ieşea ea la preumblare, temîndu-se să nu o fure cineva.

Într-o zi, cînd se scoboară soarele spre apus şi e mai frumos şi mai plăcut de preumblat, a ieşit şi ea întîiaşi dată din grădina împărătească. Însă ce i-a

plăcut ei mai mult, dintre toate cîte a văzut, a fost soarele, carele se cobora încet spre apus.

Mult timp a stat ea și s-a uitat la soare cum apune și mult timp după apusul lui, la razele sale cele luminoase, care ca niște fire nemărginite de aur se întindeau pe cîmpia cerului.

De atunci, în toată seara ieșea să privească apusul soarelui, pînă ce în urma urmelor s-a îndrăgostit de dînsul.

Iară după ce s-a îndrăgostit ea de soare, s-a îmbolnăvit de dorul lui și le-a cerut voie părinților să plece să-l caute.

Bieții părinți o binecuvîntară și-i deteră toate cele trebuincioase

de drum, să meargă în căutarea soarelui. Ea se îmbrăcă în băiat și așa, mergînd zi după zi, noapte după noapte, cît va fi mers și pe unde va fi mers, destul atîta că după o cale de mai multe zile a ajuns la un palat mare și frumos în care locuiau trei fete.

După ce a petrecut Luminioara mai multe zile în palatul acela, iată că într-o zi vin cele trei fete la dînsa, și-i zice cea mai mare:

— Noi am fi voit ca una din noi să te luăm pe tine de bărbat, căci tare ne-ai plăcut. Dar mai bine fii-ne fratele nostru!

— Nu frate, ci ziceți-mi mai bine soră! răspunse Luminioara, căci și eu sînt fată ca și voi!...

— Dacă ești fată, cu atît mai bine, căci de-acum înainte vom fi patru, cu pereche.

Din ziua aceasta apoi trăiră fetele dimpreună cu Luminioara foarte bine, căci nu le lipsea nimica.

Nu așa însă își petrecea Luminioara. Aceasta din zi în zi ce mergea, tot mai tristă și mai dusă pe gînduri era.

Luînd seama fetele că Luminioara nu-i voioasă și bucuroasă, o întrebară de ce este așa de tristă și tot dusă pe gînduri. Ce-i lipsește?

Luminioara le răspunse suspinînd:

— Eu de aceea sînt așa de

tristă, pentru că mi-a sosit timpul ca să mă despart de voi...

— Fiindcă nu voiești să mai rămîi cu noi, ziseră fetele, îți vom da un semn de aducere aminte, o sabie care are o deosebită putere.

Luminioara, bucuroasă, le mulțumi din toată inima, și apoi se

despărți de dînsele, își luă calul și plecă.

Greu drum a mers, mulți dușmani a secerat în cale cu sabia năzdrăvană. Ajungînd ea la un palat care strălucea așa de tare că îți lua vederile, a intrat în el și, ce să vadă?... Vede pe mult-doritul și căutatul său iubit, pe Soare, stînd la masă și strălucind așa de tare, cum adică numai singur soarele și nimeni altul poate să strălucească așa de frumos.

Dar lasă că nici Soarele nu era de gheață. Și cum a privit la Luminioara, îndată s-a îndrăgit de ea, căci și ea nu era o fată, iacă așa, de rînd ca toate fetele,

ci era o fată așa de frumoasă și fermecătoare, ca să fi căutat în lumea întreagă, alta ca dînsa n-ai fi aflat...

Mama Soarelui însă, o bătrînă de cînd lumea și foarte răutăcioasă, aflîndu-se asemenea în

casă și văzînd pe Luminioara că se apropie de feciorul său, și cunoscînd-o după vorba ei că trebuie să fie fată și nu fecior, după cum era îmbrăcat, și temîndu-se să nu i-l răpească prin frumusețea ei, a început a o blestema și a-i zice:

— Tu, care ai cutezat să străbați pînă în acest palat și ai voit să ademenești prin frumusețea și vorba ta cea dulce pe fiul meu, de azi înainte să te prefaci în pasăre și să zbori toată ziua în sus, plîngînd pe frumosul Soare, pentru îndrăzneala ta cea mare, că ai venit pînă aicea și ai vorbit cu dînsul!...

Și, într-adevăr, că Luminioara s-a prefăcut într-o păsărică, pe care oamenii o numesc Ciocîrlie și care mai în toată ziua zboară foarte sus în aer, cîntînd și plîngînd după scumpul său Soare, pe care tocmai atunci, cînd l-a aflat, după o cale așa de lungă și primejdioasă, a trebuit să-l piardă pentru totdeauna. Iară sabia pe care a căpătat-o Luminioara de la cele trei fete a rămas în palatul Soarelui.